

Sygn. akt II PK 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w Lubinie
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V Pa 134/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 11 lipca 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo M.G. o zasądzenie od pozwanego Starostwa Powiatowego w Lubinie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem pracodawcy.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 109 § 1 k.p. i art. 113 § 1 k.p., przez niezastosowanie w drodze analogii do art. 45 k.p., art. 8 k.p., art. 30 § 4 k.p. i art. 45 k.p., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 382 k.p.c., art. 316 § 1 w związku z art. 391 k.p.c., art. 385 k.p.c. i art. 386 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego

wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powódki kwoty 22.200 zł oraz kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, a także dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powódkę znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, między innymi, z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego w sprawę z tej przyczyny. Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Jeżeli zaś chodzi o samo sformułowanie zagadnienia prawnego, podnieść należy dodatkowo, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK

75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie można uznać zatem za zagadnienie prawne pytania o to, „czy w świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2010 r., I PK 105/10 (zgodnie z którym termin zatarcia skazania ukarania karą porządkową (art. 113 § 1 k.p.) może, w drodze analogii, stanowić wyznacznik utraty możliwości powołania się przez pracodawcę w wypowiedzeniu na zdarzenie, które nastąpiło przeszło rok przed dokonaniem wypowiedzenia) zasadnym jest przyjęcie, przy zastosowaniu wnioskowania *a minori ad maius*, że wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę może zostać dokonane najpóźniej w terminie do 3 miesięcy od dokonania przez pracownika naruszenia będącego podstawą wypowiedzenia (art. 109 § 1 k.p.) i że po dokonaniu tego po ww. terminie wypowiedzenie takie będzie nieuzasadnione w rozumieniu art. 45 k.p. lub nieaktualne”, skoro w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wypowiedzenie nie jest ograniczone terminem od ujawnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy; jeżeli jednak okoliczność uzasadniająca wypowiedzenie na skutek upływu czasu stała się nieaktualna ze względu na cel wypowiedzenia, może być ono uznane za nieuzasadnione. na skutek upływu czasu oraz rodzaju i wagi przyczyny okoliczności uzasadniające wypowiedzenie mogły bowiem stać się nieistotne lub nieaktualne dla osiągnięcia celu wypowiedzenia. Inaczej rzecz ujmując, możliwość złożenia skutecznego oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy trwa tak długo, jak długo nie straciła aktualności przyczyna przyjęta przez pracodawcę (por. uchwałę pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164 oraz wyroki z dnia 21 września 2001 r., I PKN 612/00, OSNAPIUS 2003 nr 16, poz. 383; z dnia 12 września 2008 r., I PK 22/08, OSNP

2010 nr 3-4, poz. 32; z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 306/09, LEX nr 602696), co oczywiście jest uzależnione od okoliczności faktycznych każdej sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania związanego z tym terminem problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym. W tym świetle brak jest też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wskazany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 listopada 2010 r., I PK 105/10, termin zatarcia ukarania karą porządkową (jeden rok) jako wyznacznik utraty możliwości powołania się przez pracodawcę w wypowiedzeniu na zdarzenie, które nastąpiło przeszło rok przed dokonaniem wypowiedzenia, miałby mieć zastosowanie w każdej sytuacji, niezależnie od konkretnych okoliczności faktycznych, a tym bardziej, że termin ten miałby być jeszcze skrócony do 3 miesięcy odnoszących się wyłącznie do możliwości ukarania karą porządkową, a nie złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie mogą spełnić tego wymagania stwierdzenia o tym, że „z uwagi na to, że Sąd II instancji nie odniósł się do tego, jak miał wyglądać nadzór sprawowany przez powódkę, zakwestionowanie wyroku w niniejszej skardze kasacyjnej jest

całkowicie *prima facie* i oczywiście zasadne”, „*prima facie* oczywiste i wynikające z zebranego materiału dowodowego jest to, że sam pozwany nie określił, co rozumie przez pojęcie nadzór i nie określił, w jaki sposób nadzór ten powinien być przez powódkę wykonywany ani też nie wyposażył powódkę w instrumenty zapewniające wykonywanie nadzoru, co oznacza, że Sąd II instancji wyręczył pozwanego w tym zakresie, co jest niedopuszczalne”, „zarzut rzekomego sprawowania przez powódkę niewłaściwego nadzoru nad zawarciem aneksu do ww. umowy jako zgłoszony dopiero w odpowiedzi na pozew nie znajduje podstaw prawnych i z uwagi na powyższą modyfikację jest nieuzasadniony”, „w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika *prima facie* w sposób oczywisty, że pozwany utracił prawo powoływania się w wypowiedzeniu na zdarzenia, które miały miejsce przed ponad 2 latami od dnia wręczenia powódce wypowiedzenia umowy o pracę, co *prima facie* w świetle cytowanych w niniejszym punkcie orzecznictwie Sądu Najwyższego oznacza, że przyczyna wypowiedzenia (czy jak to określił Sąd II instancji wszystkie przyczyny wypowiedzenia) są nieuzasadnione i nieaktualne”, albowiem nie wynika z nich, jakich przepisów prawa miałby dopuścić się Sąd odwoławczy i w jaki sposób doszło do ich naruszenia. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają zaś badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać istnienia przesłanek przemawiających za koniecznością przyjęcia jej skargi do rozpoznania, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.